

VI KEELAND

De liefdesformule

Vertaald door Mariëlle Brouwer

AMSTERDAM · ANTWERPEN

HOOFDSTUK 1

Bella

‘Ik kan nog steeds niet geloven dat dit allemaal van jou is...’ Miller boog zich voorover om vanaf de bestuurdersstoel uit het raam aan de passagierskant te kunnen kijken.

‘Het is niet allemaal van mij. Vijfentwintig procent is eigendom van een investeringsgroep.’

‘Het zal wel. Je bent nog steeds de koningin van dat kasteel. Weet je zeker dat je niet wilt dat ik met je mee naar binnen ga?’

Ik keek naar het imposante gebouw. ‘Ik waardeer je aanbod, maar ik denk dat ik dit alleen moet doen.’

‘Oké. Maar ik hoef pas vanmiddag op kantoor te zijn, dus als je van gedachten verandert, bel me dan even.’ Hij knipoogde. ‘Misschien heb je een assistent nodig die je voorgaat de kleedkamer in en ervoor zorgt dat al die zwetende American footballspelers aangekleed zijn voordat je binnenkomt.’

Ik leunde voorover en drukte grinnikend een kus op Millers wang. ‘Wat gul van je. Nogmaals bedankt dat je me gebracht hebt.’

Ik opende de autodeur en stapte uit, vervolgens haalde ik diep adem en staarde naar het enorme stadion. Een eindje voor me stond een man met een hoody die iets droeg wat leek op minstens een dozijn pizzadozen.

Miller wees. ‘Hoor jij niet door een andere ingang te gaan dan de bezorgers?’

‘Ik heb geen idee. Maar als mijn lieve broers en zussen er iets

mee te maken hebben, weet ik zeker dat mijn ingang rechtstreeks naar een kerker leidt.'

'Laat je niet intimideren door die verwende, rijke eikels. En zet je bril recht. Die staat weer eens scheef.'

Ik zuchtte en duwde mijn bril omhoog. 'Ik zal mijn best doen.'

De wandeling van de parkeerplaats naar de ingang van het Bruins Stadion voelde aan alsof ik over een loopplank liep, vooral omdat ik wist dat er binnen haaien op me wachtten. Toen ik vlak bij de deur was, viel het me op dat er een paar mensen met camera's rondliepen. Ik wist niet zeker of ze hier voor mij waren, aangezien ik de laatste tijd weer mensen voor mijn appartement had zien kamperen, of dat ze misschien waren gekomen omdat de spelers vandaag aan het trainen waren. Maar ik boog mijn hoofd om oogcontact te vermijden en liep door tot ik veilig binnen was. Een bewaker hield me tegen nadat ik twee stappen het gebouw in had gezet.

'Kan ik u helpen?'

'Eh, ja. Ik werk hier.'

'Ik heb u nog nooit eerder gezien. Nieuw?'

Ik knikte. 'Technisch gezien is vandaag mijn eerste dag.'

Hij pakte een klembord. 'Naam?'

'Bella Keating.'

Hij controleerde zijn lijst en wees naar de securityscanner een paar meter verderop. 'Net als op het vliegveld. Telefoons, laptops en andere elektronische apparaten moeten uit je tas worden gehaald en door het apparaat worden gehaald. Als je klaar bent, wacht je op de gele lijn om geroepen te worden voordat je door de metaaldetector gaat.'

Ik volgde de instructies op en legde mijn telefoon in een klein rond bakje voordat ik mijn laptop in een grotere grijze legde. Aan de andere kant van de metaaldetector stonden nog twee beveiligingsmedewerkers te praten terwijl ik op de gele lijn wachtte. Verderop zag ik hoe de pizzaman met de hoody stopte om met een vrouw te praten. Ze draaide haar haar rond haar vinger en giechelde om iets wat hij zei voordat hij in de lift stapte en

verdween. Een paar seconden later schoven de deuren van de aangrenzende lift open en kwam er een jonge man in pak naar buiten. Hij zat met zijn neus in zijn telefoon terwijl hij naar de bewaking liep. Toen hij eindelijk opkeek, werden zijn ogen groot en zijn nonchalante tred veranderde in een sprint. Ik keek achterom en vroeg me af voor wie hij aan het rennen was.

‘Mevrouw Keating! Het spijt me dat ik te laat ben.’ Hij frons- te zijn wenkbrauwen naar de twee bewakers die me tot nu toe hadden genegeerd om statistieken over de wedstrijd van vorig weekend te bespreken, terwijl ik geduldig op de gele lijn wachtte, zoals me was opgedragen. ‘Pardon. Weten jullie wel wie jullie laten wachten?’

De bewaker die mijn ID had gecontroleerd haalde zijn schou- ders op. ‘Achternaam is Keating, toch? Ze is nieuw hier.’

De man in pak zette zijn handen in zijn zij en schudde zijn hoofd. ‘En wat is de naam van de nieuwe eigenaar van het team? De persoon wiens naam op je volgende loonstrookje zal staan?’

De ogen van de bewaker werden groot. ‘Allemachtig. U bent mevrouw Keating?’

Ik aarzelde voordat ik knikte. ‘Ja, ik ben Bella Keating.’

‘Het spijt me heel erg.’ Hij pakte me bij mijn elleboog en leidde me door de metaaldetector. Die begon te zoemen toen ik erdoor ging en ik stopte, maar de bewaker wuifde het weg. ‘Dat zit wel goed. U hoeft helemaal niet door de beveiliging.’

De jonge man in het pak schudde zijn hoofd. ‘Het spijt me, me- vrouw Keating. Ik verwachtte u pas later. Ik kwam naar beneden om er zeker van te zijn dat de beveiliging wist dat u vandaag zou komen, en om ze te zeggen dat ze me moesten bellen zodra u er was.’ Hij stak zijn hand uit. ‘Ik ben Josh Sullivan, uw assistent. Ik bedoel, ik was meneer Barretts assistent. We hebben elkaar een paar keer aan de telefoon gesproken.’

‘Oh, natuurlijk... Josh.’ Ik glimlachte. ‘Leuk je eindelijk te ont- moeten.’

‘Wilt u dat ik u een rondleiding geef door het stadion, of gaat u liever meteen naar uw kantoor?’

Aangezien ik niet eens zeker wist of ik wel een kantoor had, vond ik dat een goede plek om te beginnen. ‘Mijn kantoor zou geweldig zijn.’

Josh stak zijn hand uit om me voor te laten gaan. Ik zette een paar stappen, maar herinnerde me toen dat mijn spullen door de securityscanner waren gegaan en dat ik ze nog niet had gepakt. Ik wees ernaar. ‘Bijna mijn elektronica vergeten.’

In de lift stak Josh een sleutelkaart in een gleuf op het knoppenpaneel. ‘Je kunt niet naar de *executive suites* zonder een pas. Ik heb een setje passen en een sleutelbos die u nodig hebt voor u klaarliggen in uw kantoor.’

‘Dank je, en zeg maar “je”.’

De bovenste verdieping van de executive suites leek in niets op mijn oude, groezelige kantoor. De lichte hallen waren versierd met ingelijste actiefoto’s van spelers en een reeks prijzen en onderscheidingen. Toen we aan het einde van de hal kwamen, pakte Josh sleutels uit zijn zak en haalde de deur van het slot.

‘Dit is je kantoor.’ Hij duwde de deur open, maar deed een stap opzij zodat ik eerst naar binnen kon.

‘Dit is een kantóór?’

Hij grinnikte. ‘Dat klopt, en het is helemaal van jou.’

Ik liep naar de lange glazen wand die op het stadion uitkeek. Een paar atleten waren aan het stretchen op het veld beneden. ‘Je weet toch dat ik Tom Lauren heb gevraagd aan te blijven als waarnemend teamvoorzitter, de functie die hij bekleedt sinds John Barrett is overleden? Ik ben medevoorzitter, maar dat is alleen in naam. Ik moet nog veel leren. Dus misschien moet Tom dit kantoor krijgen.’

Josh glimlachte. ‘Het zijne is ook niet slecht. Het is verderop in de gang. Ik heb vandaag om elf uur een afspraak met hem gemaakt en om half één is er een lunchvergadering. Dan heb je om vier uur een korte ontmoeting met het team als de training afgelopen is. Voor de rest heb je alle tijd om je te settelen.’

‘Oké, fijn.’

‘Heb je trouwens liever een elektronische agenda, een fysieke planner of allebei?’

‘Ik heb liever een fysieke planner, als je het niet erg vindt.’

Hij glimlachte weer. ‘Dat had je vader ook. Soms werkt ouderwets gewoon beter.’

Ik knikte. Het bijhouden van een papieren agenda was niets bijzonders, maar toch klampte ik me vast aan dat kleine beetje informatie over John Barrett. Ik wist zo weinig over hem. Maar ik had het gevoel dat dat snel zou veranderen nu ik hier was.

Josh gebaarde naar het raam. ‘De training begint om tien uur, dus het veld zal snel volstromen.’ Hij wees naar het grootste bureau dat ik ooit had gezien. ‘Ik heb een nieuwe laptop voor je besteld en je toegevoegd aan het managementportal van het team. Het portal geeft je toegang tot alles wat je wilt weten over het team en de individuele statistieken per speler – blessures, medische rapporten, salaris, disciplinaire rapporten –, noem het maar op, er is een rapport voor.’ Hij wees naar een deur in de muur achter het bureau. ‘Die leidt naar een privébadkamer. Er zit een douche en een massageruimte in.’

‘Massageruimte?’

‘Meneer Barrett maakte vaak gebruik van de masseurs van het team. Ik kan allerlei afspraken voor je maken.’ Hij liep naar een boekenkast die van de vloer tot het plafond kwam. ‘Alle spelboeken van het team zijn geprint en op een plank gezet, net als de dossiers van elk teamlid. Er zijn ook boeken over potentiële spelers die onze scouts op het oog hebben en een boek over alle spelers in de competitie wier contract de komende twaalf maanden afloopt. Achter die deur...’

Josh stopte plotseling. Mijn ogen waren nog steeds gericht op de tientallen dikke boeken op de véle planken. Toen ik mijn blik weer naar hem verplaatste, glimlachte hij. ‘Het spijt me. Dit moet veel zijn om te verwerken, en ik ratel, nietwaar?’

‘Het geeft niet.’

‘Laat me even wat koffie voor ons halen zodat je een paar minuten hebt om even te landen, goed plan?’

Ik ademde zwaar uit. 'Dat zou geweldig zijn. Dank je, Josh.'

Hij sloot de deur achter zich en ik bleef achter in het midden van de gigantische ruimte. Het was onwerkelijk dat ik hier was, om nog maar te zwijgen over het feit dat dit mijn kantoor was. De deur vloog open, nog voordat ik de kans had gekregen om alles te bekijken en de nachtmerrie die mijn halfzus was binnenkwam.

'Klaar om het voor gezien te houden?' zei Drizella hatelijk.

Natuurlijk was Drizella niet haar echte naam, maar zo noemden Miller en ik mijn nieuwe halfzussen: Drizella en Anastasia, de boze stiefzussen uit *Assepoester*.

Ik plakte een neplach op mijn gezicht. 'Goedemorgen, Tiffany.'

Ze gniffelde. 'Dit is een lachertje. Ik kan niet geloven dat je gaat proberen het team te leiden. Heb je ooit een wedstrijd gezien?'

Ik negeerde haar. 'Ik ben blij dat je hebt besloten te blijven. Je ervaring is duidelijk van onschatbare waarde.'

'Natuurlijk ben ik van onschatbare waarde. Omdat ik verstand heb van football. In tegenstelling tot jou.'

'Nou, ik hoop dat ik veel van je kan leren.' Ik glimlachte poeslief. In de afgelopen twee jaar, sinds mijn leven op zijn kop was gezet, was ik erachter gekomen dat het venijn van Tiffany het best te bestrijden was door haar te bestoken met vriendelijkheid en complimentjes. Ze wist alleen hoe ze ruzie met me moest zoeken. Dus als ik niet inging op haar woorden, zou ze na een tijdje de wind in haar zeilen verliezen en wegdrijven. En dat is precies wat er nu gebeurde. Ze draaide zich om en liep met haar te magere lijf terug naar de deur. Ondertussen kwam de pizzabezorger voorbij. Het was al de derde keer dat ik hem zag en het drong tot me door dat dat een beetje vreemd was.

'Wie laat er nou pizza bezorgen voor acht uur 's ochtends? Welke tent is er zo vroeg open?'

Tiffany keek de gang in naar de man en draaide zich om met een kwaadaardige glimlach. 'Wil je jezelf nuttig maken?'

Ik nam aan dat het een retorische vraag was, maar ze wachtte op een echt antwoord. Ik zuchtte. 'Natuurlijk, Tiffany.'

Ze wees naar de gang. 'Die pizzabezorger valt vrouwen lastig.

Vorige week nog maakte hij een opmerking over mijn kont. Als de nieuwe leider van deze organisatie kun je hem misschien laten weten dat zulk gedrag niet getolereerd wordt.'

Ik knipperde met mijn ogen. 'Oh. Wauw. Dat is verschrikkelijk.'

'Daarom stel ik voor dat je er iets aan doet. Tenzij je het te druk hebt... of misschien kan het je niet schelen hoe de vrouwen hier behandeld worden.'

'Natuurlijk wel.'

'Dan ben ik benieuwd hoe je gesprek met hem gaat verlopen. Ik zie je straks bij de personeelsvergadering.'

Tiffany snoof en verdween. Ik was van plan om het met Josh over de bezorger te hebben als hij terugkwam, maar een minuut later kwam de man met de hoody weer langs mijn deur. Dit keer zonder pizzadozen. Normaal gesproken vond ik confrontaties vreselijk, maar ik moest eraan wennen als ik dit werk wilde doen. Dus liep ik naar buiten, de hal in.

'Sorry...'

De man draaide zich om.

Verdórie. Van zo dichtbij zag hij er goed uit. Hij wees naar zichzelf. 'Heb je het tegen mij?'

'Ja. Kunnen we misschien even praten?'

Hij toverde een stralende glimlach tevoorschijn die behoorlijk oogverblindend was. Zijn tanden glommen misschien zelfs een beetje. Geen wonder dat deze man dacht dat hij alles kon zeggen en doen wat hij wilde. Alhoewel knap zijn hem zeker niet het recht gaf om vrouwen lastig te vallen.

De kerel met de hoody volgde me naar mijn kantoor. Ik deed een stap opzij en stak mijn hand uit. 'Kom binnen, alsjeblieft.'

Ik sloot de deur achter me voordat ik mijn hand uitstak. 'Ik ben Bella Keating.'

'Ik weet wie je bent. Ik heb je foto in de krant gezien.' Hij pakte mijn hand. 'Christian. Leuk je te ontmoeten.'

'Dit is natuurlijk niet het ideale gespreksonderwerp als je iemand voor het eerst ontmoet, maar ik ben bang dat ik een klacht

moet bespreken die ik over je heb ontvangen.'

Er verscheen een frons op Christians voorhoofd. 'Klacht? Wat voor klacht?'

'Een van de medewerkers vertelde me dat je vrouwen lastigvalt hier bij de Bruins. Ze noemde een specifiek voorbeeld waarin je een opmerking maakte over haar achterste.'

Christians wenkbrauwen vlogen omhoog. 'Lastigvallen? Dacht het niet. Sommige vrouwen flirten graag, maar dat is gewoon gedol.'

'Dit is eigenlijk een veelvoorkomend probleem. De ene persoon denkt dat er met ze wordt geflirt, terwijl de ander het gevoel heeft dat ze wordt lastiggevalen. De grens tussen die twee kan erg vaag zijn. Hier bij de Bruins hebben we een zerotolerancebeleid als het op intimidatie aankomt, dus ik ben bang dat ik je moet vragen om hier in de toekomst geen pizza's meer te bezorgen. Voor welke pizzeria werk je?'

'Pizzeria?'

'Ja, ik wil graag weten wie je werkgever is.'

De volle lippen van de man vormden een grijns terwijl hij zijn handen in zijn zij plantte. 'Je weet niet wie mijn werkgever is?'

'Als ik dat wist, zou ik het niet vragen.'

Hij grinnikte en liep naar de deur. 'Ik moet gaan. Maar het was leuk je te ontmoeten, Bella.'

Ik kon de brutaliteit van deze man niet geloven. Hij lachte? 'Er valt niets te lachen als het om seksuele intimidatie gaat en ik neem een melding als dit met iemand bespreken ook erg serieus. Ik was niet van plan om je baas te bellen, maar ik denk dat ik dat misschien wel moet doen, gezien de manier waarop je je gedraagt.'

'Natuurlijk, bel haar maar. Dat wordt vast een interessant gesprek.' Hij opende de deur en keek over zijn schouder naar me om. 'En hé, nu ik toch bezig ben mensen lastig te vallen, kan ik je net zo goed vertellen dat je veel knapper bent dan je foto's in de krant. Heb je zin om een keer uit eten te gaan?'

Mijn mond viel open. Voordat ik hem dicht kon doen, kwam

Josh terug. Hij hief zijn kin op naar de bezorger. 'Hoe gaat het, Christian? Ik neem aan dat je de baas hebt ontmoet?'

'Zeker weten. Bella hier wil weten voor welke pizzeria ik werk. Misschien kun jij haar dat vertellen. Ze wil ook graag het nummer van mijn baas. Ik moet gaan.' Christian blies me een kus toe. 'Later, schoonheid. Trouwens, je bril staat een beetje scheef.'

Josh reikte me een koffie aan en schudde zijn hoofd. 'Dat was raar.'

'Vertel mij wat.' Ik zette mijn bril goed op mijn gezicht. 'Ik hoop dat je weet voor wie hij werkt.'

Josh wees naar de deur. 'Christian?'

'Ja?'

'Nou, aangezien jij nu de teambaas bent, denk ik dat hij voor jou werkt.'

Ik trok mijn neus op. 'De pizzabezorger werkt voor het team?'

Josh bestudeerde mijn gezicht. 'Oh, shit. Je hebt geen idee wie dat was, of wel?'

'Eh... de pizzabezorger?'

'Dat was Christian Knox. De quarterback die bij de Bruins in de basis staat en tevens de aanvoerder is van jouw team.'

Ik sloot mijn ogen. *Ik ga Drizella vermoorden.*

'Hoe was je eerste dag?'

Mijn hoofd viel achterover tegen de hoofdsteun op het moment dat ik het portier van Millers auto dichttrok. 'Weet je nog wat er gebeurde op mijn eerste dag toen we samenwerkten op de universiteit?'

'Bedoel je meneer Big Balls?'

'De enige echte.'

'Wat is er met hem?'

'Mijn fout met hem was minder gênant dan wat er vandaag gebeurde.'

In ons tweede jaar had Miller een baantje voor me geregeld op

de plek waar hij werkte – hij deed de technische ondersteuning voor een bedrijf dat de salarisadministratie verzorgde. Ik had vooraf moeten weten dat het een slecht idee was. Klanten belden als ze een probleem hadden en dan deelden wij onze schermen en lieten ze de stappen zien om het probleem met onze software op te lossen. Er was ook een chatbox onderaan het scherm, waar je de profielfoto van de klant kon zien en zij die van jou. De derde klant tijdens mijn eerste dienst was een man die om hulp kwam vragen en op zijn profielfoto stond hij rechtop. Ik kon tot halverwege zijn dijen kijken. Tot op de dag van vandaag heb ik geen idee wat er precies gaande was op die foto, maar op mijn scherm leek het alsof hij gigantische ballen had. Ik heb het niet over een uitgesproken bobbel. Ik heb het over twee ronde zachte ballen die uit zijn broek probeerden te ontsnappen. Het lukte me om door de chat te komen, maar voordat we de verbinding verbraken, maakte ik een foto van de profielfoto met mijn telefoon zodat ik die aan Miller kon laten zien. Ik dacht dat ik mijn scherm op dat moment al niet meer deelde. Je begrijpt waar dit heen gaat...

Om een lang verhaal kort te maken, ik stuurde de afbeelding naar Miller via het chatmedium van onze werkgever, waar we een lange discussie hadden over de vraag of ballen zo groot konden worden. Ik googelde zelfs op aandoeningen die testiculaire zwelling kunnen veroorzaken en vervolgens zocht ik de man op social media op om te zien of zijn profielfoto op de een of andere manier was vervormd of dat hij er echt zo uitzag. Maar mijn scherm werd nog wel gedeeld, dus meneer Big Balls had alles wat ik had gedaan op zijn scherm gezien voordat hij mijn baas belde. Miller en ik werden allebei ontslagen en mijn allereerste dag werd meteen mijn allerlaatste.

‘Wat kun je gedaan hebben dat erger is dan meneer Big Balls?’

‘Oh, ik weet het niet. Misschien de beste quarterback in de competitie verwarren met de pizzabezorger en hem dan een preek geven over seksuele intimidatie op de werkvloer.’

Millers ogen schoten naar mij en weer terug naar de weg. ‘Wat is er in godsnaam gebeurd?’

‘Drizella.’

‘Maar hoe kon je hem niet herkennen? Je hebt de statistieken van elke speler in het team uit je hoofd geleerd.’

‘Je weet dat gezichten en ik niet goed samengaan. Ik heb zijn statistieken onthouden, niet zijn uiterlijk, dat trouwens adembenemend is. De kaaklijn van die man zou een beeldhouwer aan het huilen kunnen maken.’

Miller schudde zijn hoofd. ‘Ik zeg het je niet graag, maar je bouwt geen algoritmes meer. Je zult aandacht moeten gaan besteden aan mensen. Gebruik de trucjes die je altijd hebt gebruikt om gezichten aan namen te koppelen.’

Ik trok een pruillip. ‘Ik ben geen mensenmens. Ik ben een wiskundige.’

‘Nu niet meer, prinses. Je bent een miljardair die een NFL-team bezit.’

‘Ik geloof dat ik terug wil naar mijn oude baan. Ik ben klaar met mensen.’

Miller grinnikte. ‘Je wordt er vanzelf beter in. Dat beloof ik je.’